

**Бојан Милорадовић**

**ИГРАЈМО СЕ ПОЗОРИШТА**

**Драмски текст**



## РЕЦЕНЗИЈЕ

### **Над рукописом Бојана Милорадовића**

#### **"ИГРАЈМО СЕ ПОЗОРИШТА"**

Једна младалачка идеја, и један ауторски напор, добили су занимљиво одело драмске форме. Бојан Милорадовић је предложио овим текстом да се познате класичне бајке, игром и духовитим обртима, претворе у позоришни догађај са новим лицима и новим значењима.

Познато је да се само игром, тим божанским императивом, може у "младим људима" (како Иво Андрић назива децу) пробудити стваралачки инстинкт. А позориште је заправо најлепше игралиште на коме се тај инстинкт може развијати и претварати у уметнички доживљај. Младим људима је рођењем дато да, у кругу породице, стварност која их окружује и живот који освајају претварају у свакодневне представе. Овај текст ће им помоћи да се те "представе" оплемене и претворе у корисне лекције из фискултуре духа. Зато позив "Играјмо се позоришта" није мамац за доколицу и борбу против

досаде, већ "зов природе", жеља хомо луденса, који живи у свима нама, да се покаже у најбољем светлу.

Треба се надати да ће овај текст, у корицама књиге, заслужити титулу уџбеника који ће младим људима помоћи да упознају тајне позоришне уметности, али и да позоришна уметност упозна њих!

**У Београду, 2021.**

**Љубивоје Ршумовић,  
књижевник и песник за децу**

## ДРАМА У ДРАМИ

### *О драми "Играјмо се позоришћа" Бојана Милорадовића*

Полазећи од чињенице да се дете у најранијем добу васпитава игром и да кроз игру посматрања учи, онда је неминовно понудити детету игру као основу васпитања. Од речи *игра* настала је играчка, а кроз играчку суигра живота. Суигра Бојана Милорадовића са позориштем траје више од две деценије и она је његов "Модус вивенди". А да би у потпуности овладао позорницом, неопходна је љубав према глуми, огроман дар, упорност и стална потреба за сазнањем. Управо сазнање (уз раскошан дар) довело је Бојана до потребе да се исказе као сценариста и драмски писац. Огромно искуство, педагошки приступ, истанчан укус и познавање дечјих потреба, писац је на најбољи могући начин искористио како би потврдио Фројдову есенцију да је "дете отац човеков" и да му треба понудити кроз драмску игру могућност да развија укус, стил, исказује осећања, унутрашње пориве, и трага за златном жицом дара.

Драма коју нам је аутор понудио је синтеза најлепших бајки које је спојио у целину дајући им нову форму, која нас кроз гротескне ситуације доводи до правог каламбура. Ова драма је заправо "драма у драми" и она нас на духовит начин, кроз складне

реплике, неочекиване риме, карактерне ликове, веома динамично уводи у фабулу, у којој и гледалац добија активну улогу, а измишљени ликови, захваљујући одличној карактеризацији, постају стварни јунаци које ће деца волети.

Оно што је најважније у овом тексту јесте драмска педагогија у којој ће деца, изводећи ову драму, развијати склоности ка естетичности, а истовремено не дати да се класична дела највећих писаца бајки потисну у времену сваштарења и ниподаштавања културе.

Бојан је написао добру и корисну драму која ће на сценама мамити осмехе и аплаузе деце. А само један дечји осмех је довољан да потврди квалитет ове драме.

**У Црвенки, 2021.**

**Тоде Николетић,  
драмски писац и песник за децу**

## РЕЧ АУТОРА

Драмска игра у раном детињству за мене има тако дубок значај. Чини ми се да играм се позоришта још од када знам за себе. Главни "кривац" за то је моја бака Душица Милорадовић, иначе сликарка. Она ме је још као малог учила позоришној игри и радости живота. Увек ми је пред спавање, на моје инсистирање, наглашено, театрално, причала бајке. У малој трпезарији, заједно са мном, правила моје прво, мало позориште. Уживао сам у тој игри. Временом је игра постајала понављајућа активност. Деца се често играју једне те исте улоге, па преузимају сличан начин понашања. Зато је обавеза одраслих да учествују у обликовању, развоју и процесу дететове игре.

Данас знам, да је моја бака улогу "усмеривача" одиграла баш онако како треба. Она ме је као професионална "редитељица" подстицала, усмеравала и водила према вишим и захтевнијим нивоима игре. Ако се у дететовој игри појави проблем, одрасли морају својим подстицањем да помогну, да предложе алтернативу, да започну симболичку игру са јасним, израженим садржајем и улогама. Деца виде и доживљавају свет другачје него одрасли.

Кроз игру дете стиче искуство на веома карактеристичан начин, развијајући своје органе, мишиће и целокупан организам. Игра продубљује и обогаћује дететову личност. Развија његове функције и способности, које најприродније долазе до изражаја у игри.

Дете се игра и развија машту, уз помоћ које учествује у животу одраслих, тако што комбинује разне особине и активности. Док је у игри, оно тражи нова решења, учи се да буде сналажљиво и самим тим развија интелигенцију. Дететова машта нема граница, због тога су бројне игре које се могу играти са дететом безграничне.

Моја идеја за настанак драмског текста "Играјмо се позоришта" је управо жеља да он буде својеврсни помоћник у игри са децом, а посвећана је родитељима, наставницима разредне наставе и другим драмским педагозима.

Један од најважнијих облика маштовитих игара је игра улога, када се дете претавара да је неко други. Дете ће са радосћу покушати да одигра све улоге које га окружују.

Тако сам и ја са пет година у "собном" позоришту, на предлог моје баке, са лакоћом постао "бака", док је моја бака преузела улогу унука. Бринуо сам о њој,



тешио сам је, спремао сам ручак од пластелина и помагао јој око основних послова у кући. Касније бих узео улогу тате, радио физичке послове, растављао и састављао играчке. Када би се у породици неко разболео, уз помоћ игре, могао сам постати "доктор". Глумио бих свештеника, учитеља, певача, али нисам се стидео ни женских улога, када ми мајка дозволи да обучем њену одећу, игра је постајала све занимљивија. Друга бака, мамина, мајка, иначе шнајдерка, сашила би ми неки костим и од вунице направила перику, тада сам добијао осећај да је моја улога пуно уверљивија.

Зато, пружајте свом детету помоћ у виду идеје или реквизита и будите сигурни да ће та игра сигурно постати једна од омиљених. Дете ће све више показивати заинтересованост за играње улога и имитирање. Радо ће се претварати да је нека животиња, опонашаће је звуковима или покретима. Имитираће позната занимања лекара, продавца, фризера, глумца или певача.

Драгоцено искуство за дете је одлазак у позориште или учесовање у представи. Ако ништа друго, нека ова књига буде апел свим родитељима и вама који се бавите децом, да, "Све, све - али позориште!". Немојте их спречавати у томе!

Посетите позориште организовано са породицом или школом. Изазовите знатижељу код детета, оно ће посматрати ваше реакције, учиће како треба реаговати на догађаје, како се треба понашати у позоришту. Као што је речено: "Дајте деци простора да сањају, одведите их у позориште, или доведите позориште до њих, али свакако помозите да се магични сусрет догоди!".

Важно је за процес дететовог одрастања да укључите одлазак у позориште, кад год је то могуће, јер: "Историја ће судити према ономе колико смо успели да побољшамо свакодневни живот деце".

У представама живе различити јунаци, са различитим врлинама и манама. Они уче децу доброти, али указују и на све оне лоше особине човека.

Позориште је храм у којем се оплемњује људска душа и то јединством ликовне, драмске, музичке и литерарне уметности. Ваше дете сваки пут излази из позоришта богатије за једно сазнање и још једно искуство.

Циљ дечијих позоришних представа није само забава, већ едукација у различитим областима. У дечијим ТВ емисијама, или у цртаним филмовима, нема интеракције, за разлику од позоришних представа.

Интеракција је деци потребна да би лакше схватила оно што им се приказује.

Драги родитељи, уведите дете у оно што ће гледати, информишите се о представи и покушајте је препричати. Када се представа заврши разговарајте о радњи, о ликовима, саслушајте дечије утиске, ако нешто није схватило, потрудите се да му објасните, да заједно извучете поруку. Тада ће одлазак у позориште имати смисла.

Погледајте на тренутке свет очима детета, на тај начин ћете најбоље схватити како дете размишља и како посматра свет око себе.

Сведоци смо чињенице да су данас многе драмске секције основних школа угашене или слабо активне. Ова књига је уједно позив и молба школама да поврате и оживе драмску секцију и схвате важност њеног постојања. Нека сваки град, свако место, организује такмичење драмских секција основних школа.

Драги учитељи, просветитељи, дозволите себи да се и ви препустите чаролији уплива у неки други, лепши, позоришни свет. Нека одлазак у позориште буде празник и за вас и за дете. Ако не стигнете да дете одведете у позориште, **ИГРАЈТЕ СЕ ПОЗОРИШТА** код куће, у учионици, дворишту. Не пропустите прилику

да и ви будете део магичног света у коме ћете уживати, а ваше дете развијати у интелектуалном и емоционалном смислу.

**ПОЗОРИШТЕ!** Како то чаробно звучи.

**Бојан Милорадовић**

## ИГРАЈМО СЕ ПОЗОРИШТА

### ЛИЦА:

#### **ЛЕНА**

(Девојчица жељна игре)

#### **МАМА**

(Лена никада није сама, са њом је у игри супер мама)

#### **ТАТА**

(Тата, к'о тата, замлата)

#### **СНЕЖАНА**

(Снежана изгубила патуљке, да их нађе, претражила све брежуљке)

#### **ГЛУМАЦ**

(Обичан, комада један, тај малац, одличан је театралац)

#### **ЗЕКА ПЕКА**

(Из јендека)

#### **ПРАСЕ ЛИЦКО**

(У кући од цигала стално се лицка и жир грицка)

#### **ПРАСЕ ПЛАЧКО**

(Често сузе рони, а кад загусти у кућицу од дасака се склони)

## **ПРАСЕ ПОСПАНКО**

(Стално се прозевала, док остали драме, за њега је најлепша кућа од сламе)

## **ВИЛА ПЛАНИНКИЊА**

(Када се неко Виле сети, са планине час долети, да помогне итд. И итд.)

## **СЕДАМ ВИЛЕЊАКИЊА ЈУНАКИЊА**

(Храбре и лепе, одувек заљубљене у патуљке. Оне су праве драгуљке)

## **СЕДАМ ПАТУЉАКА**

(Вредни момци у Џиновој клопци)

## **АЛИСА**

(Зекина вољеница, Џинова заробљеница. Којекуда, дошла је из Земље чуда)

**(На сцени је дочарана соба девојчице Лене. Соба је пуна играчака, тајних скровишта, направљених од чаршафа, импровизована сценографија, кулисе, кућица од дрвета или картона, поређане столице као у позоришту. Лена се игра позоришта.)**

**ЛЕНА:** (Зацени се у театрални плач, из чиста мира. Заћути... Промени расположење. Узима мач, широко замахује, као да се бори са неким.) Шта кажеш, ја да због тебе плачем? Ха! Боље се предај или ћу те сада мачем...

**ТАТА:** Лена! Лена! (Иза сцене)

**ЛЕНА:** Молим, оче? (Занесена игром једва чује оца) Ха! Предај се, зликовче! Ту би био крај приче ове, ал' ме отац зове. Да се ниси мак'о, ил' случајно мача так'о. Нема злоби слободе! Наставићемо када тата оде. (Замишља ликове са којима се бори)

**ТАТА:** (Прекида Ленину игру) Види, види, право позориште у мојој кући. Страшно, страшно... Приметио сам да ми је неко дирао алат! Да те питам, ти сигурно знаш, Лена кћери, где су ми ексери?

**ЛЕНА:** Ево, тата, код мене су... Раздроћкао се мој кућерак, па ми беше ћеф да ми буде 'вако леп. Позајмила сам, вишак враћам, потрошено одмах плаћам. Ево, тата, један жућак, оригинал, није мућак. (Даје му дугме уместо златника)

**ТАТА:** Дете моје, какве још маштарије нећеш смислити? Уради нешто што ће свима користити. Хмм, овај жућак баш ми личи на дугме са мог капута.

**ЛЕНА:** Није тата, то је златник! Можда је за тебе само дугме мало, за мене је благо, до ког ми је стало.

**ТАТА:** Видим, видим, ту је врећа цела, ту су дугмад , жута, плава, бела.

**ЛЕНА:** Триста златника у целости и целини. На скривено их чувам место, пребројавам врло често.

**ТАТА:** Добро, за дукате ми је баш мило, али игре је доста било. Имамо друга посла! Време је да одрастеш!

**ЛЕНА:** Ево, тата... Још само мало, још само мало, баш ми је стало да се решим оног тупоглавца и његових слугу, морам да пожурим да не ухвате штуру... **(Наставља са игром)** Дрхтиш кукавице?! Стегло ти се грло од страха?! Али нема предаха. О, улазе још два клипана. Звекане знај, ја могу са тројицом да изађем на крај! Мислите да ће те тако лако доћи до мог блага!? Предајте се, или ћу сву тројицу упознати са својим мачем! Ха, ха, ха... **(Насмеје се)** Види га превејанко, уплашио се, прпа баћо!

**ТАТА:** Лена! Доста је било глуматања! Скидај тај костим и дођи да ми помогнеш.

**МАМА:** Кварисало, увек поквариш све. Пусти дете да се игра.



**ТАТА:** Од игре хлеба нема. Окани се, Лена, ћорава посла. Засуци рукаве, ухвати се игре, ал' животне, праве. Сакупи ствари, играчке и све те рите, помози мајци око спремања пите!

**МАМА ДАРЕЖЉИВКА:** Ко се игра зло не мисли,важно је само да игру смисли. Деца су као мале чигре,играју стално, играју игре.

У чаробан лет и дечији светне треба стално петљати одрасле њоње. Деца су као мале чигре, играју стално, играју игре.

Детету у игри не постављати границе, Треба им дати одушка срцу.Деца су као мале чигре,играју стално, играју игре.

Кроз игру деца постају људи,зато идеју детету понуди.

Ствараонице дечијеглупошћу не кварити, игру са децом не треба ошљарити.Деца су као мале чигре,играју стално, играју игре.

**ЛЕНА:** Хајде тата, скочи амо, да се слатко поиграмо! Баш ми требаш за једну ролу.

**ТАТА:** Ускоро крећеш у школу, а још игарије смишљаш.

**МАМА:** (Говори свом мужу) Изводимо једну супер представу. Хоћеш ли се играти са нама, живот је игра, није драма. Што си такав?

**ТАТА:** А, не! Не рачунајте на мене.

**ЛЕНА:** Буди фер!

**МАМА:** Можемо играти "Лепотицу и звер"?

**ТАТА:** Немам времена да се млатим, безброј рачуна морам да платим. Треба све то радом зарадити, игром се не може кућа градити... Шта треба, да са вама измишљајем триста чуда?! Нисам вам ја дворска луда.

**ЛЕНА:** Онда, "Алиса у земљи чуда", хм?

**ТАТА:** Не!

**МАМА:** Због детета, немој тако, хајде глуми, иде лако. Што си намргођена лица?

**ЛЕНА:** Ђалац, може... "Успавана лепотица"?

**ТАТА:** Рекао сам не, не и тачак!

**ЛЕНА:** Штета, био би супер у чизмама мачак.

**ТАТА:** Могу вам рећи само једно руско њет!

**МАМА:** Ма, широк је свет, има глумаца разних. И не мораш! Направићемо аудицију! Само да знаш, биће ти жао што си главну улогу профићао.

**ЛЕНА:** Јао, мама! Ко ће сада говорити МРЊАУ, МРЊАУ, МРЊАУ?! Ко ће играти мачка у чизмама, кад тата неће да мјауче по мачећики?

**ТАТА:** Мјаукао сам јуче. Арлаукао, кукурикао, и у круг шетао к'о петао. Пре неки дан и миш сам био, где се само нисам крио. И зека сам мио био, француски сам говорио.

**МАМА:** Лена, душо, ништа не бригај, само се играј, само се играј! Глумићемо нас две, ми увек нађемо како да се снађемо. Како оно иде...?

**ЛЕНА:** Мислиш на свечану најаву нашег театра?

**МАМА:** Да, да, како оно беше, наша химна?

**ЛЕНА И МАМА:** Чујте и почујте наше арије,живеле, живеле, позориштарије! Ни више, ни мање,даје се на знање! Измишљена је крема против дилема,и неке чудне биљне масти,од којих расту Глуморастии.На петом спрату у кућном театру, Ленина песма неуморно кружи, коме се дружи, а прилика пружисвако нек' сврати, не треба да плати.

**(Зачује се звук звона на улазним вратима.)**

**МАМА:** О, ево и комшилука!

**ЛЕНА:** Стиже публика.

**МАМА И ЛЕНА:** Нека позориште почне! Живело позориште, живела игра!

## **МРАК**

(На сцени, између разбацаних играчака, костима, позоришних лутака, кућица..., налазе се и глумци, све време залеђени седе на сцени као играчке.)

**МАМА:** (Помало уплашена од публике, говори збуњено) Некада давно, давно, прееее! Некада! Давно! Пре! Не могу се сетити текста, бре! Ајд', испочетка. Извињавам се... (Говори брзо као из топа) Много пролећа пре, баш пре, пре много лета, пре јесени, и пре зиме, иза седам мора, и седам гора, иза седам брежуљка, брда и планина, иза седам река и седам језера, и седам шума, и седам друма, и иза седам океана, седам воћњака, башти и њива, иза оних седам шљива...

**ЛЕНА:** Шта ти би наједаред? Дај већ једном реци деци шта се збива иза шљива?

**МАМА:** (Стидљиво, Лени) Заборавила сам текст. Шуц-муц!

**ЛЕНА:** (Мимиком подсећа мајку да се присети текста)

**МАМА:** Да! Иза седам гора, живела Снежана и седам јарића!

**ЛЕНА:** Јарића?

**МАМА:** И три прасића!

**ЛЕНА:** Мама, баш си се спетљала?

**МАМА:** Изгледа да немам петље па се лако спетљам.  
**(Збуњено)**

**ЛЕНА:** Мама!

**МАМА:** Овај, онај, тако је, живела и једна мама са нама, и са њима, свима.

**ЛЕНА:** Снежана није живела са јарићима.

**МАМА:** Није? Штета! Ал' шта смета? Добро, онда су ипак седам прасића и успавана лепотица, по имену Снежана.

**ЛЕНА:** Нису ни прасићи! Побогу, мама, све си погрешила, бајке си потпуно помешала.

**МАМА:** Старија сам и ваљда знам боље. Ако си баш добре воље, де 'ајде испричај ти, објасни.

**(Зачује се дивна музика, попут чаролије, која изненади све, улази Снежана и прекида разговор.)**

**СНЕЖАНА:** Нема ту шта да се објашњава. Ваљда знам ко сам и одакле сам. То сва деца знају, јер бајке читају.

**ЛЕНА:** Вауууу! Снежана!

**МАМА:** Где јој је звер?

**СНЕЖАНА:** Каква звер? Мислите кер? Немам кућног љубимца, јер немам ни кућу.

**ЛЕНА:** Пустите је, од силног читања бајки све јој се измешало. Ево, сада мисли да сте ви лепотица из бајке "Лепотица и звер".

**СНЕЖАНА:** Ја јесам лепотица, али не знам за ту звер.

**ЛЕНА:** Наравно да сте лепотица, али не баш она лепотица из лепотице... **(Труди се да објасни)**

**МАМА:** Компликаши! Лепотица си, шта се фолираш? Из авиона се види. Како си издржала са оном зверком?

**СНЕЖАНА:** Ништа вас не разумем... О којој звери се ради? Само да знате, већу зверку од оне моје зле маћехе не познајем.

**МАМА:** Зле маћехе?

**ГЛУМАЦ:** **(Нагло на сцену утрчава Глумац, театрално глуми наратора)** Да, да, тако је! Ево, објаснићу. Ја сам

приповедач, наратор, писац, што би се рекло стари лисац. Иначе, глумац по професији. Част ми је упознати вас. Извињавам се што касним и нисам са вама од почетка ове приче, али верујте, баш ме се тиче. Но, да не траћите време, почујте мене. Дакле, цича зима! Рекох цича зима! Хладни ветар хуји. Све се тресе, бруји! **(Показује мимиком Мама, Лени и Снежани да се укључе у причу и помогну му у глуми. Сви опонашају звукове и сликовито дочаравају сцене.)** А баш те хладне зиме... Могу ли, молим вас, без риме?

**СВИ:** Де, говори шта се догодило те зиме, пусти сада риме!

**ГЛУМАЦ:** Те зиме, када су пахуље провејавале са неба...

**МАМА:** Зимска идила, баш каква треба!

**СВИ:** Рекли смо без риме.

**МАМА:** Упс! Јест', рекли смо...

**ГЛУМАЦ:** Краљица је седела и везла поред прозора чији су оквири били црни као мрак.

**СВИ:** Мрак?

**ГЛУМАЦ:** Да. Боље речено, ноћ.

**СВИ:** Ноћ?

**ГЛУМАЦ:** И док је, занета, гледала у пахуље, убоде се иглом у прст и три капи крви кануше на снег. Та црвена крв на белом снегу изгледала је чудесно, па је краљица помислила: "О, како бих желела да имам дете бело као снег и румених образа, а косе црне као ноћ". После извесног времена, краљица је родила девојчицу чија је кожа била бела као снег, образи румени као крв и коса црна као ноћ. Зато су јој дали име Снежана. Када се Снежана родила, краљица је умрла. Неколико година касније, усамљени краљ, Снежанин тата, оженио се другом женом. Маћеха је била лепа, али свирепа и љубоморна, и није могла да поднесе ни саму помисао да на свету постоји неко лепши од ње. Имала је чаробно огледало у коме се често огледала, испитујући га:

"Огледало, огледалце моје, Најлепши на свету ко је?"

А огледало је увек одговарало:

"Ти, о краљице моја, ти си најлепша на свету."

Краљица је била спокојна, јер је знала да огледало говори истину.

**СНЕЖАНА:** Да, тако је! Када сам порасла, маћеха ме облачила у прње, терала ме да живим са послугом и радим од изласка до заласка сунца.



**МАМА:** Безобразница једна! Ух! Да је опаучим оклагијом! Сад бих јој показала!

**СВИ:** Мама, глуми! Не излази из лика!

**МАМА:** Снежана је лепа као слика, за сваког је прилика. А та злоћудштина тако да се свети! Ух, кад бих је ћушнула, могла би да лети! Извините.

**ГЛУМАЦ:** Снежана је, ведре и чила, прала подове, тресла поњаве, носила воду из бунара и сањала о томе како ће је млади принц одвести у свој замак...

**СНЕЖАНА:** Када сам једног дана вадила воду из бунара жеља, мали голубови одали су ми велику тајну. Бунар је имао чудесну моћ да испуњава жеље!

**МАМА:** Стварно? Видиш, то нисам знала.

**СВИ:** Мама! Не прекидај!

**ГЛУМАЦ:** Дакле, пожелиш нешто, и ако у бунару чујеш одјек те жеље, она ће се испунити.

**МАМА:** Снежана, шта си пожелела?

**ГЛУМАЦ:** Па ово је нечувено! Госпођо мама, молим вас да више не прекидате. Држите се додељених реплика. Молим вас! Стално ускачете. То је дилентатизам.

**МАМА:** Шта је то?

**ГЛУМАЦ:** Па не, ја не могу овако да радим...

**МАМА:** Извини љутко, ево ћутим, ћутим.

**СНЕЖАНА:** Нагла сам се над бунар и рекла: "Желела бих да још данас видим оног кога ћу заволети."

**ГЛУМАЦ:** И док су још одјекивале њене речи, појави се на коњу лепи принц и загледа се у Снежану, са таквим дивљењем да се девојка збуни и побеже у своју собу. Љубоморна краљица гледала је кроз прозор и, када је схватила шта се догодило, пожутела, поплавила и позеленела је од силне зависти. Одмах је пришла огледалу и запитала га:

"Огледало, огледалце моје, најлепши на свету ко је?"

А огледало је овога пута одговорило:

"Усне су јој као крв црвене, Као ноћ су црне косе њене, Лица бела као снег у сред зиме, Снежана – то је њено име!"

Краљица се изобличила од беса и позвала свог ловца. "Склони ми ту малу с' очију!" – викала је. "Одведи је дубоко у шуму и тамо се ослободи ње! Да, донеси ми као доказ њено срце у овој кутији!"

**СНЕЖАНА:** Ловац ме је одвео дубоко у шуму.

**МАМА:** Ииии?

**СВИ:** Пссссст! (Покажу јој прстом да ћути)

**СНЕЖАНА:** Пао је преда мном на колена и рекао: "Краљица је наредила да те убијем, али ја то нећу учинити! Бежи далеко, далеко, и више се никада не враћај у замак, јер ће те зла маћеха уништити!"

**ГЛУМАЦ:** Ловац је Снежану оставио у шуми.

**МАМА:** А-ха! И тада си упознала три прасета?

**СНЕЖАНА:** Која три прасета?

**ЛЕНА:** Мама!

**МАМА:** Јарића! Седам јарића!

**ГЛУМАЦ:** Мислите седам патуљака!

**МАМА:** Да! Седам патуљака, на њих сам мислила.

**СНЕЖАНА:** Још их нисам упознала. Лутала сам шумом, данима. Све сам шуме претражила, и не само шуме, већ и прашуме, чукуншуме, навршуме, курлђелшуме, аскурлђелшуме, али нигде нема кућице у којој живи седам патуљака.

**ЛЕНА:** Можда су изместили кућу у пустињу?

**СНЕЖАНА:** И тамо сам била, чак и до Нила!

**ЛЕНА:** Да нису у руднику? Негде се шћућурили.

**СНЕЖАНА:** Тражим их по белом свету.

**МАМА:** Ниси са мном у дуету. Супер мама патуљке ће наћи, траћи, маћи, стаћи, снаћи, краћи, кући, мући, трући... Овде нешто не штима, где нам је рима?

**ГЛУМАЦ:** Јес' бре! Заборавили смо на риму. Хмм, можда је рима из старог Рима, па се код нас теже прима?

**МАМА:** Ко каже?! Маестро, оплети једну риму!

**СВИ:** Кога се тиче, кога се тиче?Што ове наше шашаве приче, на оригинал уопште не личе.

Кога се тиче, кога се тиче?Да ли је рима стварно из Рима? Како се сади, да ли се прима?

Али јесте важно, потресно снажно.Снежани нестали патуљци. Можда су гњурци, па роне? Или цокеји па јашу коње?

Али јесте важно и то снажно,што у овој причи нешто не штима.Трагова патуљака све је мање,баш је напето и тешко стање.

Где ли су се само шћућурили? Да их нису патуљкомрсци најурили?

**(Улази на сцену Зека)**

**ЗЕКА:** Хај, хо, хај хо! Хај, хо, хај хо! Хај, хо, хај хо!

**МАМА:** Ооохохооо!

**ГЛУМАЦ:** Ха!

**ЗЕКА:** Хм?

**ЛЕНА:** Стој! Уши у вис! Хоћу рећи, руке у вис!

**ЗЕКА:** Мислиш шапе?

**ЛЕНА:** Шапе! Продајеш капе, а?

**ЗЕКА:** Све капе које сам имао у понуди откупила је Црвенкапа. Ово су папуче. Поклањам их, не продајем.  
**(Држи неколико шарених папуча)**

**СНЕЖАНА:** Ко си ти?

**ЗЕКА:** Ја сам Зека Пека. Неки ме зову Пекић Зекић, а неки Зекић Пекић...

**ГЛУМАЦ:** Какве везе имаш са патуљцима?

**МАМА:** Говори где су? Да не бих од тебе направила кесу.

**ЗЕКА:** О каква сте ви то чудбина? Хоћу рећи људбина! Ништа вас не разумем, трудим се, али не удем. За које патуљке се распитујете? И какве ја везе имам са њима? Питајте Џина...

**ГЛУМАЦ:** Шта си рек'о?

**ЗЕКА:** Ништа, ништа.

**СНЕЖАНА:** Шта си оно певушио док си долазио?

**ЗЕКА:** Мислите на: Хај, хо, хај хо! Хај, хо, хај хо!?

**СВИ:** Да, на то мислимо!

**ЛЕНА:** То је песма патуљака, а не зечева.

**ЗЕКА:** Ма, песма к'о песма...

**СНЕЖАНА:** Та је за мене врло посебна.

**ГЛУМАЦ:** Говори, где су патуљци?

**МАМА:** Говори, или ћу од тебе направити паприкаш.

**ЗЕКА:** Аман, шта вам је? Немам никакве везе са патуљцима. Та песма је случајност.

**ГЛУМАЦ:** Случајност, ма шта ми рече!

**МАМА:** Имаш ону своју песмицу па је певуши, оно: "Пош'о зека у шумицу, изгубио папучицу, папучица које боје, кажи где су патуљци, ти?!"

**ЗЕКА:** Ту песму ми не спомињите. Искрено, стидим се ње...

**СНЕЖАНА:** Зашто се стидиш?

**ЗЕКА:** Па, стално ме зафркавају да сам смотанко и да губим папуче по шуми. За сваки рођендан исти

поклон. Цело зечиште се сакупи и донесу ми по пар папуча. Имам читаву колекцију, у свим бојама. Ако неком требају папуче нека се слободно јави. Размишљао сам да организујем папучијаду, негде у Новом Саду.

**ЛЕНА:** Сумњив ми је овај зец.

**ГЛУМАЦ:** Дакле, кажеш да ниси видео патуљке?

**ЗЕКА:** Нисам рекао да их нисам видео, рекао сам да немам ништа са патуљцима и да сам онако, разоноде ради, певушио ону песму.

**СНЕЖАНА:** Значи видео си их?

**СВИ:** Видео си патуљке?

**МАМА:** Говори, говори, где су?

**ГЛУМАЦ:** Хајде води нас до њих!

**ЗЕКА:** По зечећки вам говорим, не могу да вас водим.  
(Уплашено)

**ЛЕНА:** Он нас завитлава.

**МАМА:** Да га опколимо и уловимо као зеца.

**СНЕЖАНА:** Уплашио се, баш се штреца.

**ГЛУМАЦ:** Причај, шта то кријеш од нас? Што нас лажеш?

**ЗЕКА:** Нећу да лажем, али страх ме је да вам кажем.

**МАМА:** Зар те није страх моје оклагије? Бекни, гукни!

**ЛЕНА:** Од кога те је страх?

**СНЕЖАНА:** Нећемо ти ми ништа. Само нам кажи, је л' важи?

**ЗЕКА:** Важи, али као да не важи. Морам да бежим, јер и мене тражи!

**ЛЕНА:** Сачекај, не буди кукавица.

**МАМА:** Није зец кукавица, него себе чува.

**ЗЕКА:** И мене тражи, и мене тражи! **(Збрише Зека)**

**СВИ:** Ко? Ко те тражи, зече?!

**СНЕЖАНА:** Ништа нам не рече.

**ГЛУМАЦ:** Побеже! Брз је као зец.

**МАМА:** Бунца нешто, као да је јео афричке папричице. Оне жуте, љуте.

**ЛЕНА:** Шта је јео?

**МАМА:** Ма, шта је хтео!

**ГЛУМАЦ:** Чудан зец.



**ЛЕНА:** Али није једини на свету! Да нађемо другог зеца?

**СНЕЖАНА:** Ко ће знати у ком грму лежи зец.

**ГЛУМАЦ:** Али, баш овај зец крије неку тајну о патуљцима... Чули сте? Неко му је забранио да говори, па је зато збрисао...

**СНЕЖАНА:** Тачно, зна нешто о мојим патуљцима, али није смео да нам каже. Као да му је неко запретио животом, па мора да ћути.

**ЛЕНА:** Није помогло ни што га мама грди, што се љути.

**ГЛУМАЦ:** Ништа нам друго не преостаје, ко за зецом иде, а ко остаје?

**СВИ:** Идемо сви! (Потрче за Зеком)

## **МРАК**

(Улазе уплашено на сцену три прасета)

**ЛИЦКО, ПЛАЧКО И ПОСПАНКО:** Вук! Вук! Вук-вук-вук!  
Вук! Вук! Вук-вук-вук!

**ЛИЦКО:** Ух! Успели смо да умакнемо вуку. Овде смо сигурни.

**ПЛАЧКО:** Баш смо јурили.

**ПОСПАНКО:** Као јапански воз, потпуно скроз.

**ПЛАЧКО:** Још и брже. Готово смо летели. Погледајте, сузе су ми се засушиле од брзине лета.

**ПОСПАНКО:** Мени ова јурњава смета.

**ЛИЦКО:** Ма коме причаш, Поспанко! Погледај моју фризуру, потпуно се расфризурила од овог журила.

**ПОСПАНКО:** Имаш право, Лицко. Господо прасићи, тако ми мојег прасећег грока, да ли сте за мало рока?

**ЛИЦКО:** Каквог рока, тако ти грока?

**ПЛАЧКО:** Па рокенрола.

**ЛИЦКО:** Ммм, да ли може Чола?

**ПОСПАНКО:** Да може Чола, али ја ћу први да бирам, дајте ми метлу, рок ћу да свирам.

**ПЛАЧКО:** Браћо прасићи, каква вас је музика спопала док опасност вреба наш прасећи род?

**ЛИЦКО:** Јао, брате плачни, истину говориш.

**ПОСПАНКО:** У праву је Плачко, није време за музицирање и на метли свирање, време је за скривање.

**СВИ:** Да!

**ПЛАЧКО:** Можемо код моје баке, која живи на крају шуме.

**ЛИЦКО:** Аман заман, упамти већ једном и не мешај бајке, ти ниси Црвенкапа, него прасе Плачко. Немаш баку на крај шуме.

**ПЛАЧКО:** Па зашто онда носим црвену капу? Ако нисам Црвенкапа, онда сам Црвенокап?

**ЛИЦКО:** Скини капу, па ћемо те звати бескап.

**ПОСПАНКО:** Прасићи моји, да покушамо са једном суперсоничном дремком, и када се пробудимо... Када се пробудимо...

**ЛИЦКО:** Нађемо се у вучијем стомаку, поједени. Морамо саградити своју кућу од чврстог материјала да, када смо у кући, вук никако не може ући.

**ПОСПАНКО:** Јао! Није ваљда да треба да радим? Ја сам навикао само да дремам и не знам ништа да правим и спремам.

**ПЛАЧКО:** Сам бирај. Хоћеш да постанеш храна вуку или да се спасиш?

**ПОСПАНКО:** Да се спасим, да се спасим, да се вука отарасим!

**ПЛАЧКО:** У реду онда. Сада на посао, да направимо велику кућу од дасака.

**ЛИЦКО:** Станите, станите... Не може од дасака.

**ПЛАЧКО:** Зашто кад даске живот значе? Да није можда зато што некако зраче и мољце привлаче? Али вук није мољац.

**ЛИЦКО:** Ма какви мољци, пусти сада шалу, остави се дасака, не прави од себе прасећу будалу. Зар не знаш? Кад вук дуне и ватру суне, одуваће нам кућу. Предлажем да саградимо кућу од цигала.

**ПОСПАНКО:** Јао! Цигле су тешке, ту има доста посла. Ко ће све то да изгради?

**ПЛАЧКО:** Тако је. Изградња куће од цигала захтева напоран и дуг рад. Нећемо стићи, вук ће нас сусетићи. Зидамо од дасака, то је најлакше!

**ПОСПАНКО:** Слама је лакша. Нећу се уопште намучити.

**ЛИЦКО:** Најсигурнија кућа је она кућа...

**ПЛАЧКО:** Кућа од прућа!

**ЛИЦКО:** Упозоравам вас да грешите. Хајде да зидамо од цигала.

**ПЛАЧКО:** Слушај ти! Ако си најлепши, то не значи да си најпааметнији. Зидамо сви од дасака и тачка!

**ПОСПАНКО:** Када смо код тачке, нема више враћке, ја ћу од сламе и тачка!

**ЛИЦКО:** Послушајте ме, будимо сложни, зачас ћемо саградити од цигала.

**ПЛАЧКО:** Дасака, дасака...

**ПОСПАНКО:** Сламе, сламе...

**ЛИЦКО:** Радите шта хоћете, ја ћу од цигала. **(Плачко и Поспанко се у позадини расправљају, док Лицко иступи напред)** Ух! Не волим ове свађе и прасећи инат. Но, не губимо време, бацићу се на посао! **(Крене да ради, присети се)** Уз песму се лакше ради. Песма нас је одржала, њојзи хвала. **(Свако зида своју кућу, певају и играју уз музику)**

**ЛИЦКО:** Завршили смо велики посао, сада је ред, како обичај налаже, да...

**ПОСПАНКО:** Да одремамо мало, заслужили смо.

**ЛИЦКО:** Не! Већ, како је ред, у овим свечаним приликама, да исто тако свечано пресечемо црвену траку и забележимо овај тренутак од великог значаја за наше човечанство.

**ПЛАЧКО:** Мислиш наше прасенство?

**ЛИЦКО:** Тако је!

**ПОСПАНКО:** Па да пресечемо.

**ЛИЦКО:** Сачекај! Прво химна.

**ПЛАЧКО:** Каква химна?

**ПОСПАНКО:** Шта је то химна?

**ЛИЦКО:** Ред је да се чује у овом радосном тренутку. Хајде, руку на срце. **(Сви ставе руку на главу)** Рек'о сам на срце! **(Слушају химну)**

"Ко се боји вука још, Три за грош, три за грош! Вука се не бојим ја, Тра-ла-ла, тра-ла-ла..."

**ЛИЦКО:** Аплауз!

**СВИ:** Браво!

**(Сценом пројури Зека, певушећи песму патуљака)**

**ЗЕКА:** Хај-хо, хај-хо, хај-хо, хај-хо!

**ЛИЦКО:** Ју! Ево га Пека Зека! Куда јуриш, зече? Шта то певаш? **(Зека одмах изађе)**

**СВИ ПРАСИЋИ:**

Хај-хо, хај-хо, ми кућу зидамо! Хај-хо, хај-хо, вука се не бојимо! Хај-хо, хај-хо, ми кућу зидамо!

**(Улазе сви: Лена, Мама, Снежана, Глумац, задихани од јурњаве за Зеком)**

**ГЛУМАЦ:** А-ха! Можда смо изгубили зечије прагове, али смо пронашли прасеће прагове. Шта ћете сад!?

**ЛИЦКО:** Ко је овај и шта бунца?

**ПЛАЧКО:** Можда је вук? Маскирао се. Довео је цео чопор.

**МАМА:** Да ли сте ви певали, или нам се причињава?

**ЛЕНА:** Они су, мама. Чула сам и сама.

**СНЕЖАНА:** Певали сте песму мојих патуљака?

**ПОСПАНКО:** Не! Певали смо песму једнога зеца.

**СНЕЖАНА:** Зеца?

**ЛИЦКО:** Тако је! Ево, само што је пројурио на тамо.

**ПЛАЧКО:** Он је тако певушио, ми смо само наставили.

**ЛИЦКО:** У чему је проблем, ако није тајна, и ко сте ви?

**СНЕЖАНА:** Зовем се Снежана и тражим своје патуљке, а њима нигде ни трага.

**ГЛУМАЦ:** Доврага, узалуд губимо време са обичним прасићима.

**ЛИЦКО:** Хеј, ти!

**ГЛУМАЦ:** Ја сам глумац.

**ЛИЦКО:** Хеј ти, глумче! Немој да се вређамо.

**ЛЕНА:** Није хтео да вас увреди.

**ПОСПАНКО:** Нисмо ти ми обични прасићи! Ми смо чувена три прасета. Прва смо класа, из АСА!

**МАМА:** Куда ћемо сада?

**ГЛУМАЦ:** Идемо за зеком!

**СНЕЖАНА:** Умакао нам је.

**ПЛАЧКО:** Ми знамо где живи зека...

**ЛИЦКО:** Ћут'! Хтео је да каже да ми знамо, ми знамо...

**ПОСПАНКО:** Ми знамо где зека пије воду.

**СВИ:** Где?

**ЛИЦКО:** На, на, на...

**ПОСПАНКО: (Шапне Лицку)** На реци, тако им реци.

**ЛИЦКО:** На реци!

**ПЛАЧКО:** Понекад и на језеру...

**ПОСПАНКО:** Или на потоку, зависи какве је воље.

**МАМА:** Кажите нам боље, где му је кућа?

**ЛИЦКО, ПОСПАНКО, ПЛАЧКО: (Одмахују главом)**

**СНЕЖАНА:** Молим вас. Кажите нам. Учините то због мене. Зека зна где су моји патуљци и једино нам он може помоћи.



**ЛИЦКО:** Горње купусиште, близу зечијег дола. Тамо зеца тражите.

**ПЛАЧКО:** Само му не реците ко вам је рекао.

**СНЕЖАНА:** Нећемо никоме рећи. Хвала вам пуно.

**ЛЕНА:** А где се налази то зечиште?

**ГЛУМАЦ:** Купусиште.

**МАМА:** Зечије купусиште... Куда кренути?

**ПОСПАНКО:** Како куда? У Земљу чуда.

**СНЕЖАНА:** У Земљу чуда?

**ЛИЦКО:** То вам је од старог храста лево, па онуда.

**МАМА:** Браво! Хвала вам! Да не бадавишемо, хајде бришемо! **(Одјури прва, а остали за њом)**

## **МРАК**

**ЛЕНА:** Опет нам је за длаку умакао зец.

**ГЛУМАЦ:** Пројури док си рекао еци-пеци-пец.

**МАМА:** Баш је неки брзоходајући лик.

**СНЕЖАНА:** Морамо смислити неку фору, неки нови трик.

**ГЛУМАЦ:** Да чекамо крај јендека?

**СВИ:** Зашто?

**ГЛУМАЦ:** Па да скочи зека из јендека.

**ЛЕНА:** Да по пољу лако прти. Можда за њим скочи други, трећи, а за трећим и четврти. Тако иде у песми.

**МАМА:** Па, да чекамо! Ко чека тај дочека.

**СНЕЖАНА:** Шта ћемо са толиким зечевима?

**ЗЕКА: (Улети и стане поред њих)**

**МАМА:** Ју! Ми о вуку, а зец на врата.

**ЛЕНА: (Уплашено и збуњено)** Где су врата? Где је зец?  
Ја сам вук.

**СНЕЖАНА:** Уплаши нас, зече. Јао, зеко, зекане, шапе су ти мекане, дуге уши, кратак реп, баш си зеко, баш си леп.

**ЗЕКА:** Ха! Овако дивне речи о себи одавно нисам чуо.

**ГЛУМАЦ:** Ако ниси лош, чућеш још.

**МАМА:** Тражимо те и јуримо за тобом као шашавци. Хајде Пекане, доброту докажи, па нам право кажи где су мали патуљци?

**ЗЕКА: (Осврће се да га неко не чује. Говори поверљиво)** Јао! Патуљци су мали, пасуљ брали.

**СВИ:** Пасуљ?

**СНЕЖАНА:** Где су сада? Где?

**ЗЕКА:** Заробио их је велики џин, њему је то ин.

**ГЛУМАЦ:** Како неком може да буде ин да заробљава неког?

**МАМА:** Па шта ако је џин, ко му даје за право да отима патуљке?

**ЗЕКА:** Па није их он отео... Мислим, и није да није. Биће да јесте. Они су некако сами залутали у његово царство.

**СНЕЖАНА:** Сами?

**ГЛУМАЦ:** Где су, говори? Да средимо тог грубијана, тог Џијана.

**ЗЕКА:** Џин не живи баш тако близу...

**ЛЕНА:** Да не живи у Паризу?

**МАМА:** Говори, буди друг. Исток, запад, север, југ?

**ЗЕКА:** Ми зечеви стране света одлично знамо, али то му дође горе, тамо! **(Показује руком ка небу)**

**МАМА:** Аха! Џин са неба вреба? Да размислимо како да се укеба? Неће лако ићи, како до неба стићи?

**ЛЕНА:** Полако, мама, зец хоће још нешто да каже.

**ЗЕКА:** На пасуљским ливадама, код места Пребранац, пасуљ је садио један Индијанац.

**МАМА:** Какав па сад Индијанац?

**ЗЕКА:** Прави, правцати, оригинал, комада један, врло је вредан. Садио је пасуљ, пажљиво врло, зрно по зрно... Није оклевао, свакога дана водом га заливао.

**ГЛУМАЦ:** Зече, имамо проблеме прече. Пусте сада пољопривреду.

**ЗЕКА:** Нисте чули све, станите.

**ГЛУМАЦ:** Ма пасуљ к'о пасуљ.

**ЗЕКА:** На први поглед и јесте тако, али једно зрно пасуља поче да куља! То стабло до неба је сезало, баш се протезало!

**СНЕЖАНА:** Какве то везе има са патуљцима?

**ЗЕКА:** Има. Док сам једном са својом најбољом другарицом Алисом из Земље чуда пролазио туда, иза неких брежуљака, појавило се седам патуљака.

**МАМА:** И, где су скитали?

**ЗЕКА:** И ми смо се то питали. За њима смо кренули, ал' негде су скренули.

**СНЕЖАНА:** И?

**ЗЕКА:** И ништа, из даљине, једва чујно, допирала је песма "Хај-хо, хај-хо у рудник идемо!". Али, на сву срећу, моје чуло слушно није бушно. Стигли смо их и имали шта да видимо...

**СВИ:** Шта?

**ЗЕКА:** Патуљци су се пели на стабло пасуља, право маци на вратанца.

**ЛЕНА:** Каква маца?

**ЗЕКА:** Заборави. То се само тако каже. Тамо у облацима није била никаква маца, већ огромна, џиновска фаца.

**СВИ:** Јаооо!

**ЗЕКА:** Кренули смо и ми горе.

**МАМА:** Куку леле!

**ЗЕКА:** Ал' падаше неке стреле. "Сакријте се!", патуљци нам тако веле. Појави се онда нека шака из облака, шчепа мене и Алису.

**СНЕЖАНА:** А патуљци? Они ништа криви нису.

**ЗЕКА:** Нису криви они, нисмо ни ми, ал' нас џин улови.

**ГЛУМАЦ:** Хм! Не делујеш уловљено?

**ЛЕНА:** Прилично слободно јуришаш...

**ЗЕКА:** Нећу да вам околишем, успео сам да му збришем.

**ЛЕНА:** Врло часно, нема шта.

**ЗЕКА:** Знам да није, али нисам имао куда, збрисао сам да бих помоћ нашао.

**ГЛУМАЦ:** Што нам одмах ниси све то рекао, шта си чекао?

**СНЕЖАНА:** Могоа си све то да нам кажеш још кад смо те први пут срели...

**МАМА:** Само то смо хтели.

**ЛЕНА:** А не да играш са нама јурке. Једва смо те стигли.

**МАМА:** Узбуну смо дигли!

**ЗЕКА:** Извините. У природи сваког зеца је да бежи и да јурца. Уосталом, уплашен сам и престрављен од тог створа. Но, хајде да кујемо план како да спасемо Алису и патуљке од оног халапљивог Џина.

**МАМА:** Како му дојахати?

**ГЛУМАЦ:** Да бацим поглед у мудре књиге, да видимо шта пише – постоји ли Џиноловиште?

**МАМА:** Ти ниси само глумац, ти си, изгледа, неки књигољубац?

**ГЛУМАЦ:** Оно јесте... Ко још пише упутства за лов џинова.

**ЗЕКА:** Да проњушкам, да ишћушкам изокола, наоколо? Можда нађем неку помоћ.

**СНЕЖАНА:** Чекај, стани!

**ЛЕНА:** Тај џиновски владалац мора бити падалац.

**СНЕЖАНА:** Да зовемо неку помоћ, ватрогасце, тако нешто?

**МАМА:** Или судије да му суде, па шта буде.

**ЗЕКА:** Не мари ти тај за правду. Ко ће џину на пут стати, ко ће смети, ко ће хтети?

**СНЕЖАНА:** Да зовемо неког писца, да се жалимо, да допише срећан крај?

**ЛЕНА:** Можда Јован Јовановић Змај?

**СНЕЖАНА:** Може! Или, стихомајстор Љубивоје?

**МАМА:** Ко?

**СНЕЖАНА:** Чика Ршум, он је вешт!

**ЛЕНА:** Е, тај Ршум, нек' направи цину ршум! Ја сам за то! Зовите га, дајте број.

**ГЛУМАЦ:** Ух! Жалопојке. Какве сте ми то девојке! Ја нећу да будем жалилац! Хајде, хајде, и ја сам ти неки писац... Држ' не дај, ево овде нек је КРАЈ!

**СВИ:** Какав крај?!

**МАМА:** Какав крај, у сред приче?

**ЛЕНА:** И без чиче.

**СВИ:** Чиче?

**ЛЕНА:** Чича-миче.

**СНЕЖАНА:** Нећу крај! Нећу крај! Ко зна шта се дешава са мојим патуљцима док ви разглабате! Упомоћ! Упомоћ! Упомоћ!

**ВИЛА: (Улази прелепа вила)** Звали сте ме? У невољи сте, моји јунаци?

**СВИ:** Ко сте ви?

**ВИЛА:** Ја сам вила, вила планинкиња. Могу вам бити од помоћи.

**СНЕЖАНА:** Наравно, можете! Цин је заробио...

**ВИЛА:** Све знам. Морате ослободити патуљке и Алису.



**ЛЕНА:** Како све зна?

**ЛЕНА:** Па ово је представа, а она је вила, виле све могу, и представе све могу, важна је игра!

**ЛЕНА:** Аха!

**СНЕЖАНА:** Кажите ми, шта је са мојим патуљцима?

**ВИЛА:** Као што знате, они се налазе на чардаку ни на небу ни на земљи, у клопци Џина.

**ГЛУМАЦ:** Зар на чардаку не живи аждаја?

**ВИЛА:** Живела је некада, сада је продала чардак Џину и отишла у Кину.

**ГЛУМАЦ:** Тако ли је... Нисам знао за тај контрастан догађај.

**ВИЛА:** Патуљци се налазе у Џиновој тамници, зачарани.

**СНЕЖАНА:** Зачарани, како?

**ВИЛА:** Изморени патуљци били су јако уморни и гладни.

**СНЕЖАНА:** Јадни!

**ВИЛА:** Затражили су да им се да парче хлеба.

**ЗЕКА:** Али тамо хлеба не пада са неба.

**ВИЛА:** Окрутни Џин, дао им је седам зачараних, отровних јабука.

**МАМА:** Јабука?

**ВИЛА:** Да, и када су патуљци загризли своје јабуке, остали су залеђени на лицу места.

**СНЕЖАНА:** Кренимо сместа!

**СВИ:** Идемо!

**ВИЛА:** Сачекајте! Морате водити рачуна да вас Џин не примети. Чувајте се, опасан је. Најбоље ће бити да сачекате да падне ноћ.

**ГЛУМАЦ:** Тако је, тада ћемо поћ'!

**ЗЕКА:** Јао! Што се ја плашим мрака...

**ЛЕНА:** И ја ноћу морам да спавам. Тата ми не да да остајем будна дуго у ноћ.

**ГЛУМАЦ:** Не затежите и онако већ затегнуту ситуацију.

**МАМА:** Идемо сви у акцију!

**ВИЛА:** Са вама ће поћи и мојих седам пријатељица. Оне су праве јунакиње, то су моје вилењакиње. Када Џин оде на спавање, ви се лагано ушуњајте и нађите патуљке. Будите опрезни и шта год вам затреба, ви ме позовите. Чекају вас вилењакиње, крените.

**СВИ:** Идемо!

## **МРАК**

**(Сви се налазе на чардаку у некој замраченој просторији, шуњају се)**

**МАМА:** Само тихо.

**СНЕЖАНА:** Морамо бити најтиши.

**ЛЕНА:** Пст!

**ГЛУМАЦ:** (Кихне) Апћуууу!

**СВИ:** Тихо!

**МАМА:** Хеј ти, кијавац! Лоше ти се пише, да ниси зуцнуо више.

**ГЛУМАЦ:** Извините, болујем од пасуљозе. Алергичан сам на пасуљ.

**ЛЕНА:** Упалите неко светло, да нам видик буде у колору.

**ГЛУМАЦ:** Радо, али ова лампа не ради. Треба нам неки штимер да је наштима.

**МАМА:** Јао лажац, мрдни палац. **(Укључи лампу)**

**СВИ:** Видиш да ради!

**МАМА:** Наравно да ради. Него се он криво сади.

**СНЕЖАНА:** Како да нађемо просторију у којој су патуљци и Алиса?

**ГЛУМАЦ:** Вила је рекла пет минута хода од велике капије.

**ЛЕНА:** Онда идемо! Мери време.

**ГЛУМАЦ: (Гледа у сат)** Време је стало, а времена је мало! Има скоро сат како ми је покварен сат.

**СНЕЖАНА:** Онда, бројимо секунде. За мном! Три, четири, сад!

**СВИ:** Један, два, три... **(Изађу на једну страну и одмах уђу на другу)**

**МАМА:** Опет смо на исто место дошли!

**ЛЕНА:** Као да одавде нисмо ни пошли.

**ГЛУМАЦ:** Стање је веома необично.

**СНЕЖАНА:** Овде сам стајала лично!

**ЗЕКА:** Као да нас нешто врти у круг?

**СНЕЖАНА:** Немамо времена за разговор дуг.

**(Зачује се како Џин хрче, све се тресе)**

**СВИ:** Шта је то?

**ЗЕКА:** Све се тресе.

**МАМА:** Ал' ће сада да нас месе.

**ЗЕКА:** Да нас месе? Јаој! За то време, у тој збрци, збрисаћу у фрци! Али како да одем без моје другарице Алисе?

**МАМА:** Да се ниси усудио само. Дођи амо! Ако шмугнеш у овај час, тежак за нас, бићеш кукавица задовек! Имам и за кукавице лек, од моје оклагије бежаћеш тек!

**ЗЕКА:** Нећу побећи, живота ми мога. Све ћу вам помоћи, одмах ћу доћи. Само не иде да сви виде. Знате, зечеви се стиде... Кад се, кад се упишке од страха.

**МАМА:** Хајде шаренићу, часком, тутањ!

**ЗЕКА:** Ништа не брини, ево ме назад док си рек'о Зеко Пеко! **(Одјури са сцене и муњевито се врати исте секунде)**

**ГЛУМАЦ:** Баш зачас! **(Зачује се неки глас)**

**СНЕЖАНА:** Јао! Чудног ли гласа!

**ЗЕКА:** Нема нам спаса.

**ГЛУМАЦ:** Не тртљај више зекане, звекане.

**СНЕЖАНА:** Овај земљотрес све је јачи и јачи!

**ЛЕНА:** И магла се нека диже...

**ЛЕНА:** Имам осећај да смо све ближе и ближе. **(Угаси се лампа)**

**МАМА:** Шта сад би?

**ГЛУМАЦ:** Угаси се лампа.

**ЛЕНА:** Батерија.

**(Глуме у мраку. За то време неприметно улазе патуљци који се поређају и залеле. Потпуно су укочени.)**

**МАМА:** Држите се један другог, да се не изгубите у мраку. Хајде овамо, полако. Ходајте овако. **(Показује свима да ходају на прстима.)**

**ЛЕНА:** Мама, да ли си сигурна да идемо у добром смеру?

**ЗЕКА:** Само да не започињемо аферу. Да бежимо што даље од љутог Џина.

**МАМА:** Мислим да сам сигурна, ено тамо назире се светлост.

**(Светлост се благо укључи, тако да се виде силуете патуљака.)**

**СНЕЖАНА:** Погледајте тамо! Ено мојих патуљака!

**ЗЕКА:** Ено и моје Алисе!

**ЛЕНА:** Пажљиво! Можда је у овом замку постављена нека замка?

**ЗЕКА:** Замка у замку?! Јао, ја се плашим замки. Бојим се те џиновштине. Он је прави убица.

**ГЛУМАЦ:** Убица?

**ЗЕКА:** Да! Чули сте за мртво море?

**СВИ:** Јесмо.

**ЗЕКА:** Сумња се да га је он укокао!

**СВИ:** Убио је море?

**МАМА:** Море! Имаће он ноћне море, само да му дођем горе!

**ГЛУМАЦ:** Не бих да се правим фин, и ја сам за то да се среди Џин!

**МАМА:** Идемо горе!

**ЗЕКА:** Да се ја питам не бих ишао горе, да не буде стање горе. Боље да гледамо своја посла. Да спашавамо патуљке.

**СНЕЖАНА:** (Прилазе сви залеђеним патуљцима.)  
Патуљци моји, тако вас дуго тражим. Шта вам је учинио тај злоћа?

**ЗЕКА:** Алиса, да ли си добро? Да ли ме чујеш? Јуху! Имам мелем за бубење, да пробамо! (**Вади из џепа неки напиток.**)

**СВИ:** Дај, дај, пробај!

**МАМА:** Снежана, какви су ово типови, залеђени су као кипови?

**СНЕЖАНА:** Како ми се чини, неко је на њих бацио чини.

**ГЛУМАЦ:** Шта да радимо?

**ЗЕКА:** Како да се вадимо? Не помаже ништа, чак ни мелем из шаргарепишта.

**СНЕЖАНА:** Каква ли је та џиновска душа, што патуљке мучи, куша?

**ЛЕНА:** Јако су мали, за опасност нису знали.

**СНЕЖАНА:** Изгледају тако храбро...

**МАМА:** Види се да су добрице.

**ГЛУМАЦ:** Да, да вредне добрице. Сваког дана рано ране. А ко рано рани, две среће граби. Они су прави рудари, у ствари, пример су свима, посебно лењима.

**ЛЕНА:** Престанимо да се њима дивимо, чиме да их оживимо?



**СНЕЖАНА:** Да позовемо вилењакиње?

**МАМА:** Оне су остале код капије, да чувају стражу, тиме нам помажу.

**СНЕЖАНА:** Сетите се речи Виле. Рекла нам је да је позовемо када год смо у невољи.

**СВИ:** Хајде да је позовемо! Вило, вило! Вило планинкињо!

**ВИЛА:** Звали сте ме? Треба вам моја помоћ?

**СНЕЖАНА:** Треба нам, Вило посестримо. Нашли смо моје патуљке, али како да их оживимо?

**ВИЛА:** Они су зачарани мржњом опаког Џина. А мржњу једино љубав може победити.

**СВИ:** Љубав?!

**ВИЛА:** А ко боље може подарити љубав, него моје другарице вилењакиње. **(Улазе вилењакиње)**

**СВИ:** Вилењакиње!?

**ВИЛА:** Тако је. Дозовимо их.

**СВИ:** Вилењакиње, јунакиње, дођите амо, да се с Џином поравнамо!

**ВИЛЕЊАКИЊЕ:** Мржња је љубави очито сметња. Љубав је мирис лепши од цвета. Љубав је светлост

јача од сунца, понекад се од љубави у сну бунца. Између добра и зла? Ако се запиташ где сам то ја? И, свакако, ако желиш рађе да живиш слађе, заиграј и ти љубавни лет и мењајмо свет!

**(Вилењакиње пољупцем оживљавају патуљке)**

**СНЕЖАНА:** Патуљци моји! Шта вам је урадио онај...?

**ПАТУЉЦИ:** Нисмо знали шта нас је снашло, добро да нас је неко уопште пронашао.

**СНЕЖАНА:** Тражила сам вас свуда, пријатељи моји.

**АЛИСА:** Зеко драги!

**ЗЕКА:** Алиса!

**АЛИСА:** Како сам срећна што те поново видим.

**ЗЕКА:** Поново смо заједно, али нам изгледа излаза нема...

**ВИЛЕЊАКИЊЕ:** Неке драме превише драме, остављају крајеве, тужне и саме.

**ВИЛА:** Љубав је игра! Али овој нашој игри краја нема.

**ГЛУМАЦ:** Како нема, докле ће Џин да дрема?

**ЛЕНА:** Тако је! Том злоћи крај мора доћи!

**МАМА:** Вило, зови оног писца, како се беше зваше?

**СВИ:** Љубивоје Ршумовић!

**МАМА:** Е, он је карате зналац! Нек дође и понесе ону своју оловку, што срцем пише, нека њоме зло избрише!

**СВИ:** Нека Џина нема више!

**ВИЛА:** Добро, слажем се са вама. Пристајем, нека вам буде, део сам ваше игре, шашаве луде. Идем да га замолим да дође.

**СВИ:** Пожури вило, нађи Ршума, где год било.

**ВИЛА:** Ево ме за час.

**(Одлази са сцене Вила. Тутњава Џина је све јача. Пробудио се.)**

**ЗЕКА:** Јао! Џин се пробудио!

**ЛЕНА:** Прави земљотрес...

**ЗЕКА:** Сад смо готови!

**ПАТУЉЦИ:** Нисмо, не губи наду!

**ЗЕКА: (Зека од буке не чује добро) Какву лимунadu?**

**ВИЛЕЊАКИЊЕ:** Рекли су ти да не губиш наду.

**ЗЕКА:** Чујем! Нисам глув. Да пијем лимунаду у дебелом хладу. Али какве везе то има са овим стресним тренутком? Кома је до лимунаде саде?

**ПАТУЉЦИ:** Ти си, Зеко, начисто глув, прочачкај уши!

**ЗЕКА:** Видим, видим да се руши!

**(Бука је све јача, све се руши)**

**МАМА:** Прегласна је ова бука!

**ГЛУМАЦ:** И мени је од дрмусања мука!

**ЛЕНА:** Шта Капетан Кука?

**МАМА:** Шта?

**ГЛУМАЦ:** Каже се молим.

**ЗЕКА:** А? Шта, шта? И шта молим? Ништа вас не чујем!  
Мрзим буку.

**СНЕЖАНА:** Дај ми руку

**ГЛУМАЦ:** Где је рука?

**ЗЕКА:** Пусту руку, мучим муку

**МАМА:** Рука се рукује!

**ЛЕНА:** А Капетан кукује.

**ЗЕКА:** Овде нема зец где поштено да се скрије. Сада ће Џин да џинује!

**ВИЛЕЊАКИЊЕ:** Џин је све ближе!

**ПАТУЉЦИ:** Ево Виле, стиже, стиже!

**ВИЛА:** Стигла сам на време.

**(Одједном, прекину се бука, чује се звук гумице која брише текст са папира, а затим звук оловке.)**

**ЗЕКА:** Ју! Све стаде, умири се. Шта се сада дешава? Како се све ово решава?

**МАМА:** Сада ће Ршум да Џину направи ршум.

**ЗЕКА:** Јао! Неће ваљда да се туку?

**ВИЛА:** Наравно да неће, то није васпитно, поучно.

**ЗЕКА:** Неће, него шта ће?

**ГЛУМАЦ:** Ршум знаће.

**ВИЛА:** Џина гумицом избрисаће, срећан крај дописаће.

**ЗЕКА:** Ха! То је било лако.

**ВИЛА:** Али не може то свако.

**ЗЕКА:** Нема више Џина, постао је купушчина.

**(На сцену се докотрља главица купуса, коју Зека смаже.)**

**СВИ:** Нема више Џина! Нема више Џина!

**ЛЕНА:** Када је већ светом завладала доброта, било би гре'ота да не направимо у име доброте једну добру журку.

**ПАТУЉЦИ:** Добро, добро, може, ако се вилењакиње сложе!

**ВИЛЕЊАКИЊЕ:** Зашто да не?

**ЗЕКА:** Идемо у зечиште!

**СВИ:** (Климају главом, слажу се.)

**ПАТУЉЦИ:** Не, идемо у рудник!

**ЗЕКА:** Зечиште!

**ПАТУЉЦИ:** Рудник!

**СВИ:** Рудник!

**ЗЕКА:** Ето ти сад! Сви сте за тај рудник. Што сте малочас климоглависали главама када сам предложио зечиште, а сада нећете?

**(Зачује се мелодија са почетка приче. Сви магично нестану. На сцени остану само Лена и Мама. Налазе се у својој соби, у импровизованом позоришту.)**

**ЛЕНА:** Мама! Шта се догодило? Где су сви нестали?  
Мама! Опет си заспала у сред представе. Мама!

**МАМА:** Молим, Лена?

**ЛЕНА:** Сви су нестали.

**МАМА:** Који сви?

**ЛЕНА:** Како не знаш, била си са нама?

**МАМА:** Са ким?

**ЛЕНА:** Са Снежаном, Глумцем, Зеком, прасићима,  
вилењакињама. Сети се, мама! Вила планинкиња,  
патуљци, Џин.

**МАМА:** Опет си се занела у игри.

**ЛЕНА:** Нисам, то се стварно догодило. Успели смо да  
ослободимо заробљене патуљке, средили смо Џина,  
чика Ршум нам је помог'о.

**МАМА:** Добро, добро. Хајде сада на спавање. Стварно  
је доста било игре. Завршила се представа, време је  
да се завеса спусти.

**ЛЕНА:** Не, мама! Хоћу још да се играм позоришта!

**МАМА:** Касно је. Идем ја на спавање. Хајде крени и  
ти. **(Мама излази)**

**ЛЕНА:** Ево, мама, идем! Идем... Само још мало, само још који минут! Тако желим да се играм позоришта!

### **ЗАВРШНИ СОНГ**

Кад год ми је нешто, а није ми ништа, играм се позоришта!

Када не знам са собом шта ћу, насмешим се, осмех зрачи, тад проради бујна машта, играм се позоришта.

Није игра баш од јуче, у игри мали и велики уче. Она је за мене веома снажна, у њој добијам сазнања важна.

Не може ми нико ништа, јер још из забавишта играм се позоришта.

**КРАЈ**



## О АУТОРУ

**Бојан Милорадовић** рођен је 7. јуна 1992. године у Јагодини. Више од једне деценије бави се глумом и режијом, пише драмске текстове и поезију. Оснивач је и председник Управног одбора Позоришта младих "Велики театар" у Јагодини и уметнички директор Међународног позоришног фестивала деце и младих ДОПС у Јагодини.

На позоришној сцени постављено је више од десет његових позоришних представа.

Глумио је у двадесетак премијера, а до сада је режирао 33 позоришне представе за децу и одрасле.

Две године био је стални сарадник и уредник програма за децу у институцији "Андрићград" у Вишеграду, на позив редитеља Емира Кустурице.

Члан је Књижевне заједнице Југославије са седиштем у Београду, члан Књижевног клуба "Ђура Јакшић" у Јагодини и Градског позоришта Јагодина.

Добитник је многобројних награда и признања, од којих се издвајају: награда за најбољу режију представе "Крај" на позоришном фестивалу ФАПОР у Лесковцу; награда за најбољу мушку улогу у представи "Мушко-женски разговори" на фестивалу ОПС у Београду; књижевна награда "Српско перо" на истоименом фестивалу; признање од Књижевне заједнице Југославије за изузетан допринос и врхунски остварен домет у књизи *Ко је он*; Златна повеља Савеза нишких глумаца за изузетан допринос развоју културе у Србији; Велика повеља Креативног центра ЦЕКОМ из Зрењанина; Повеља за међународну сарадњу додељена од града Струмице у Македонији; награда "Жикица Јовановић Чичак" за допринос савременој српској сатири; награда "Душан Срезојевић" за свеукупни књижевни рад.

Ово је четврта књига коју је објавио.

Учесник је многих културних дешавања у граду на Белици, а и шире.

## САДРЖАЈ

Рецензија Љубивоје Ршумовић	3
Рецензија Тоде Николетић	5
Реч аутора	7
Драмски текст "Играјмо се позоришта"	13
О аутору	65

**Бојан Милорадовић**  
**ИГРАЈМО СЕ ПОЗОРИШТА**

Издавач:  
**"Велики театар" Јагодина**

За издавача:  
**Ања Павловић**

Рецезенти:  
**Љубивоје Ршумовић, књижевник и песник за децу.**  
**Тоде Николетић, књижевник и песник за децу.**

Лектор:  
**Марија Ђорђевић**

Технички уредник:  
**Един Сујолџић**

Штампа:

Тираж:  
**300 примерака**